

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/422/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5912207036
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5912207036.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, v zastúpení Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, Bratislava, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok č. k. 5C/70/2012-81 zo dňa 28.5.2013, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd v celom rozsahu zamietol žalobu, ktorou sa navrhovateľ domáhal uložiť odporcovi povinnosť zaplataenia majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Ružomberok, spočívajúcom v omeškaní s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie o viac než 8 mesiacov. Vychádzal zo skutočnosti, že v dotknutej exekučnej veci (5Er/427/2010) po obdržaní žiadosti súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého dňa 16.7.2010 exekučný súd požiadal dňa 10.8.2010 Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., Bratislava o doručenie fotokópie zmenky v lehote 15 dní. Výzva bola Stálym rozhodcovským súdom prevzatá dňa 23.8.2010, následne ďalším prípisom zo dňa 16.9.2010 súd opätovne žiadal o zaslanie predmetnej listiny. Urgencia bola rozhodcovským súdom prevzatá dňa 27.9.2010. Dňa 20.9.2010 Stály rozhodcovský súd doručil exekučnému súdu CD s fotokópiami písomností týkajúcich sa predmetu sporu, vrátane zmenky. Nadväzne, dňa 30.9.2010 exekučný súd vydal pre súdneho exekútora požadované poverenie.

V tejto spojitosti prvostupňový súd konštatoval, že poverenie na vykonanie exekúcie bolo udelené po uplynutí zákonom stanovenej 15 dňovej lehoty (táto uplynula dňa 31.7.2010), avšak tvrdenie navrhovateľa, že v danej exekučnej veci bol súd bezdôvodne nečinný viac ako 254 dní je nepravdivé. Poverenie bolo vydané 61 dní po uplynutí zákonnej 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Nie každé nedodržanie zákonnej lehoty je pritom, v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR (II.ÚS 57/01, I.ÚS 46/01, I. ÚS 66/02), automaticky porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z tohto aspektu ako zásadný označil okresný súd charakter rozhodovania v danej veci, kedy predmetom posudzovania - exekučným titulom - bol rozhodcovský rozsudok a v danej súvislosti poukázal na povinnosť exekučného súdu (§ 45 ods. 1,2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní) aj bez návrhu zastaviť exekučné konanie v prípade, ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne

nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Z tohto dôvodu bol exekučný súd nútený za účelom preskúmania charakteru plnenia priznaného rozhodcovským rozsudkom vyžiadať si od Stáleho rozhodcovského súdu fotokópiu zmenky z príslušného spisového materiálu, avšak súčinnosť zo strany Stáleho rozhodcovského súdu nebola včas poskytnutá. Zároveň okresný súd poukázal na pasívny prístup navrhovateľa v rámci exekučného konania, keď konajúci súd na porušenie svojho práva žiadnym spôsobom neupozornil, neobrátil sa na predsedu okresného súdu so sťažnosťou na zbytočné prietahy v konaní, resp. nepodal ústavnú sťažnosť na Ústavný súd SR. Upozornil tiež na právnu úpravu účinnú ku dňu rozhodovania súdu a to ustanovenie § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v porušení povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, možno vychádzať len z tam uvedených výsledkov šetrení resp. rozhodnutí, ktoré však súdu navrhovateľ v tomto konaní nepredložil.

Nad rámec takto ustáleného záveru, t.j. že nie je splnený ani základný predpoklad pre procesný úspech navrhovateľa a to nesprávny úradný postup exekučného súdu, vyhodnotil prvostupňový súd ako samostatné dôvody zamietnutia predmetnej žaloby aj ďalšie skutočnosti - nepreukázanie vzniku konkrétnej (majetkovej) škody, absenciu príčinnej súvislosti medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom a vynaloženými nákladmi (škodou) a za nepostačujúce považoval taktiež všeobecné tvrdenia navrhovateľa o jeho nemajetkovej ujme.

O trovách konania okresný súd rozhodol tak, že odporcovi náhradu trov nepriznal, nakoľko si odporca trovy konania síce uplatnil, v zákonom stanovenej lehote však nepredložil ich špecifikáciu a z obsahu spisu mu žiadne trovy nevyplývali (odporca nebol zastúpený advokátom).

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ, domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci okresnému súdu na nové prejednanie. Súdu vytykal, že nebol pred vynesением rozsudku oboznámený s písomným vyjadrením odporcu k žalobe a toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Uvedené považuje za porušenie základného práva na kontradiktórny súdny proces ako aj porušenie § 114 ods. 2 O.s.p., pričom osobitne zdôraznil, že odporca vo vyjadrení vzniesol námietku premlčania a na túto námietku nemohol navrhovateľ akýmkoľvek spôsobom reagovať. Poukázal na koncepciu spravodlivého súdneho konania zahŕňajúceho právo na kontradiktórne konanie, v rámci ktorého musia mať strany možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Odvolateľ namieta, že pred vynesением rozhodnutia nebol oboznámený ani s listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu sa nemal možnosť vyjadriť a navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. V danej veci podľa navrhovateľa nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. V situácii, kedy bolo potrebné vo veci vykonať dokazovanie navrhnutým dôkazom - listinami založenými v exekučnom spise a za stavu, kedy sa odporca vôbec nevyjadril k podanej žalobe, mal súd umožniť navrhovateľovi uplatňovať svoje stanoviská ku skutkovým aj právnym otázkam nastoleným samotným súdom. Pokiaľ vnútroštátny súd dospel (podľa odvolateľa na základe dokazovania, ktorého obsah, rozsah si bez akéhokoľvek dôvodu určil sám) k záveru, že existuje okolnosť brániaca vydať pre žalobcu pozitívne rozhodnutie, musí vo všeobecnosti o tom informovať účastníkov konania v spore a umožniť im, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili. Upozornil, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zjavné, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Zároveň poukázal na svoje podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. V konaní pritom môže vylúčený sudca urobiť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uvedené rozhodnutie krajského súdu bolo podľa odvolateľa vydané v rozpore s ustálenou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Zároveň je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd.

Súdu prvého stupňa odvolateľ vytýkal viacero omylov, z ktorých „príkladmo“ uviedol konštatovanie súdu, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, hoci v odvolaní prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Za nepochybne preukázaný považuje nesprávny úradný postup exekučného súdu, ktorý bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prietahy v konaní a nerozhodol o návrhu navrhovateľa v zákonnej lehote. Zároveň nesprávny úradný postup súdu spočíva hneď v niekoľkých skutočnostiach, nielen v jednej z nich. Konajúci súd sa musí preto vysporiadať so všetkými vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu, v napadnutom rozhodnutí tomu tak nie je, čo robí rozhodnutie nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal k tomu oprávnený účastník konania (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu vymedzenom v ustanovení § 212 ods. 1,2 písm. b/ O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 214 ods. 2 a § 211 ods. 2 O.s.p. rozsudok ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Je náležitá východisková úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásadu kontradiktórnosti však nemožno chápať absolútne a vykladať ju izolovane, resp. formalisticky, bez väzby s ostatnými zásadami/ustanoveniami procesného predpisu. Predovšetkým zásada kontradiktórnosti pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Nadväzne aj v prípade procesnej pasivity účastníkov je súd povinný uskutočniť konanie a rozhodnúť. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je súdne pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastťou na súdnom pojednávaní - sa o ne sám obral. V prípade svojej účasti na pojednávaní by sa navrhovateľ zúčastnil vykonania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu vyjadriť, bol by poučený (§ 118 ods. 2 O.s.p.) o predbežnom právnom posúdení. V tejto súvislosti sú potom ďalšie tvrdenia i námietky navrhovateľa dotýkajúce sa odňatia práva konať pred súdom a porušenia zásady kontradiktórnosti bezvýznamné.

Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 22.5.2013 bol konajúcemu súdu doručený návrh navrhovateľa „na zrušenie pojednávania (určeného na 28.5.2013) z dôvodu objektívneho posúdenia porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“, pričom okresný súd sa s návrhom na odročenie vypořiadal zákonom predpísaným spôsobom - § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. - bezodkladným oznámením spôsobu ako predmetný návrh na odročenie pojednávania posúdil. Správnym je aj samotné vecné vyhodnotenie uplatneného dôvodu odročenia ako nie dôležitého (§ 119 ods. 1 O.s.p.), ako to korešponduje vyššie uvedeným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v dôvodných prípadoch v neprítomnosti účastníkov konania. Iné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň k nežiadúcim prietahom v konaní, ktorých (tvrdená) existencia je v konečnom dôsledku základom samotného nároku uplatňovaného navrhovateľom. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Písomné vyjadrenie odporcu vo veci samej bolo súdu doručené 27.5.2013 (11 dní od prevzatia návrhu odporcom), t.j. až po vykonaní predvolania (s ktorým je praktické spojiť doručovanie už predloženého vyjadrenia) účastníkov na pojednávanie a zároveň v odstupe jedného dňa pred nariadeným termínom pojednávania, nemožno preto považovať za porušenie požiadavky bezodkladnosti (§ 114 ods. 2 veta posledná O.s.p.) doručenia vyjadrenia, taký postup súdu, ktorý vzhľadom na krátky časový interval a reálny čas možného doručenia navrhovateľovi, ponechal oboznámenie navrhovateľa (ktorého včas upovedomil, že pojednávanie bude vykonané) s vyjadrením odporcu (totožným ako v stovkách identických vecí) na samotné súdne pojednávanie. V konečnom dôsledku však platí aj skutočnosť, že dôvodom meritórneho neúspechu navrhovateľa nebola argumentácia predložená v písomnom vyjadrení odporcu (ani odvolateľom osobitne zdôraznená námietka premlčania).

Neopodstatnenými sú tvrdenia odvolateľa, že súd si určil sám okruh a rozsah dokazovania, resp. že z odôvodnenia nie je poznateľné, či išlo o listiny (ktorými bolo vykonané dokazovanie) založené v

exekučnom spise. Zo zápisnice o súdnom pojednávaní je nepochybné, že dokazovanie bolo vykonané výlučne oboznámením podstatného obsahu exekučného spisu 5Er/427/2010 - ktorý dôkaz výslovne (č.l. 2 spisu - označením povinného a spisovej značky exekútora) požadoval navrhovateľ. Inú skutočnosť nie je možné vyvodiť ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (č.l. 86 spisu). Z uvedeného vyplýva, že zásadný dôkaz, na základe ktorého súd dospel k svojmu záveru je exekučný spis, ktorého pripojenie a oboznámenie žiadal samotný navrhovateľ a súd teda rozhodol na základe skutkového stavu zisteného vykonaním dokazovania, iniciovaného práve navrhovateľom.

Úplne zmätočnou je odvolacia argumentácia, že v danej veci bolo neprípustné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania „za stavu, kedy sa odporca nevyjadril k podanej žalobe“. V súdnej veci je totiž nepochybné, že pojednávanie nariadené bolo a odporca sa k veci vyjadril (na inom mieste to uvádza sám odvolateľ).

Bezpredmetným je tvrdenie odvolateľa (odhliadnuc od okolnosti, že v súdnej veci žiadne negatívne rozhodnutie krajského súdu o námietke zaujatosti, ako to udáva odvolateľ neexistuje) o konaní vylúčeného sudcu, nakoľko v súdnej veci neboli zákonnou sudkyňou oznámené (§ 15 ods. 1 O.s.p.) skutočnosti, pre ktoré by bola vylúčená a navrhovateľ explicitne (č. l. 18 spisu) vylúčil podanie námietky zaujatosti zákonnej sudkyne zo svojej strany. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že aktuálna aplikačná prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti ako aj požiadavke na sudcu v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstupu, pričom samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá pomer sudcu k veci, teda dôvod pre jeho vylúčenie. Inými slovami (bližšie pozri najmä uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Nc 54/2012, resp. 1Nc 16/2012), osobitosť vzťahu sudcu k štátu umožňuje sudcovi konať a rozhodovať nezávisle a nezaujato vo všetkých veciach, teda aj vo veciach týkajúcich sa štátu, s ktorým tento vzťah po dobu výkonu sudcovskej funkcie má, ako aj vo veciach týkajúcich sa súdu, na ktorom aktuálne vykonáva svoju funkciu. V reakcii na poukaz odvolateľa na rozhodnutia Krajského súdu v Trnave (o vylúčení všetkých sudcov príslušného okresného súdu) - v predmetnej veci bez akejkolvek záväznosti - krajský súd upriamuje pozornosť odvolateľa na rozhodovaciu prax Krajských súdov v Banskej Bystrici, Trenčíne, Košiciach, Bratislave, ktoré zhodne nevideli dôvod pre vylúčenie sudcu v okolnosti, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva funkciu.

Vo väzbe na samotné meritórne posúdenie daného prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Z tohto aspektu je zjavné, že (nepochybne z dôvodu predkladania enormného množstva typových podaní navrhovateľom na súdy) v odvolaní absentuje akákoľvek konkrétna úvaha/protiargumentácia vo vzťahu ku konkrétnym vecným dôvodom, ktorý okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Odvolateľ sa obmedzil na všeobecné konštatovania (súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné preťahy), ktoré sú v podstate len opakovaním žalobného návrhu bez relevantnej reakcie na nosné dôvody (t.j. konkrétne okolnosti daného prípadu - chronológia a zmysel úkonov v exekučnej veci založenej na rozhodcovskom rozsudku ako exekučnom titule z pohľadu potreby aplikácie spotrebiteľskej ochrany - vyhodnotené vo svetle aktuálnej judikatúry Ústavného súdu SR), na ktorých okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie. Odvolací súd nemôže v sporovom/kontradiktórnom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka/odvolateľa a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, resp. preskúmať rozhodnutie na základe iných, než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok.

Odvolacia námietka spočívajúca v tvrdení, že okresný súd pochybil „keď konštatoval, že namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané“, nekorešponduje s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Odvolací súd preto nemá právny dôvod, resp. možnosť zaoberať sa predmetnou odvolacou námietkou, nakoľko nemá podklad v napadnutom rozhodnutí, takéto tvrdenie okresný súd nevyvodil a ide o zjavné pochybenie odvolateľa pri formulovaní odvolacích dôvodov.

Pokiaľ navrhovateľ nadväzne v odvolaní uvádza, že „v odôvodnení prezentované časové úseky (bez bližšej konkretizácie o ktoré časové úseky sa má jednať) nenasvedčujú“ konštatovaniu okresného súdu o dodržaní namietaných lehôt, okrem vyššie uvedeného záveru (že napadnuté rozhodnutie takéto konštatovanie neobsahuje) platí, že všetky časové údaje tak, ako ich uvádza prvostupňový súd, zodpovedajú skutkovému stavu a vyplývajú z pripojeného exekučného spisu. Z predmetnej chronológie zároveň vyplýva zjavná nesprávnosť zásadného skutkového tvrdenia navrhovateľa o tom, že došlo k omeškaniu s vydaním poverenia o viac než 8 mesiacov (žiadosť došla 16.7.2010, poverenie vydané 30.9.2010).

V plnej miere nenáležitou je odvolacia námietka, v zmysle ktorej je rozhodnutie prvostupňového súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Prvostupňový súd uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská účastníkov, procesný stav v prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, citoval právne predpisy, ktoré na danú vec aplikoval, svoje právne závery primerane vysvetlil, pričom dostatočne a presvedčivo objasnil, z akých úvah vychádzal. Rozhodnutie preto nemožno považovať za svojvoľné, naopak, rozsudok vyčerpávajúcim spôsobom zodpovedal relevantné právne otázky súvisiace s uplatneným nárokom, pri výklade a aplikácii zákonných predpisov sa súd neodchýlil od znenia príslušných ustanovení, nepoprel ich účel a podstatu, rozhodnutie je preto ústavne konformné. Odôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia, nevyplýva z neho jednostrannosť - okresný súd neuznal námietku premlčania, konštatoval splnenie podmienky uplynutia 6-mesačnej lehoty pre predbežné prerokovanie návrhu. Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, resp. v súlade s názormi navrhovateľa.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie okresného súdu vychádza zo správne aplikovaných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku.

Na základe konštatovaného odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu pre vecnú správnosť.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ nebol v odvolacom konaní úspešný, preto by bol inak povinný nahradiť odporcovi jeho trovy. Keďže si odporca náhradu trov odvolacieho konania neuplatnil, odvolací súd zhrňujúcim výrokom účastníkom (žiadnemu z nich) náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .